

Диана Иванова

Страх ме е, много е хубава

Често различните случки го водеха към постоянната мисъл за сина му – малкият, шестгодишен син, който жена му остави, след като изчезна завинаги в мрачината на онази нелепа катастрофа. Синът

притежаваше някакво чувство и усещане, което беше наследил от майка си. С присъщата за шестгодишните деца спонтанност, Кирил се дивеше страшно на едно осемнадесетгодишно момиче от съседната улица. Видеше ли я, припикаше бързо у дома си и изричаше: „Тате, страх ме е, много е хубава“.

* * *

Още щом я съзря, му се прииска да оголи пристойността до безпорядък, и да я заговори веднага. Да открадне лалетата от градината и да ги остави пред прозореца ѝ. Светлосинята лейди пристъпваше с малки и бързи стъпки към него и тази сутрин, издишвайки своето ухане на сапун и нежност. Изглеждаше леко огорчена. И въпреки всичко носеше напластена и избуяла енергия на жена, която има свои навици и привички. Неговите привички бяха отишли по дяволите след смъртта на съпругата му. Тогава реши да пътува за работа сутрин с автобус, метро или тролей. Колата му носеше голям и самоубийствен тормоз, на който издържаше точно до петия километър. След това слизаше и риташе гумите и силно и безпомощно, спомняйки си за автомобилната катастрофа. От онзи момент беше минало доста време. Момичето със светлосинята пола до глезените прецизно си беше подбрало бяла лястовична блуза с широки ръкави и връзки около деколтето, с които си играеше. Гледаше пръстите ѝ как се движат по вързанките и го обхващаше постепенна възбуда. Не беше му се случвало отдавна жена да му направи силно впечатление. Тя повторно опипа шнолата и праметна чантата си. Правата ѝ коса, вързана на рошава навита опашка, откриваше тила ѝ – оголен и привлекателен. Нюансирано синьо създание със сандали на босо. Изведнъж рязко сви единия си крак нагоре и тогава мерна коленете ѝ. Закопчаваше полунаведена сандала си. Каишката на отворените обувки ѝ се противеше. Умело момичето се бореше със закопчалката, себе си и погледа му. Всяка чувствена жена забелязва мъжките набези и примки. Тази беше такава. Леко му причерня като видя как промуши острието в дупката на каишката и сложи порядък и обръч на мислите му. Сви го странната болка между ребрата. Пак я погледна. Талията ѝ, описана от светлосин шнур, снемаше синевата точно в онзи ъгъл, между двете улици, където живееше онова момиче, от което синът му бягаше. На него също му се искаше да хукне нанякъде в галоп и да излезе от въртолета

на очакването. Изправената стойка, подчертаваше гърба. Приличаше на жена, която поддържа тялото си и... някак милее за душата си. Излъчваше обичливост и несвенливост, „прибраното“ ѝ тяло подчертаваше „прибраността“ на душата ѝ. Носеше със себе си прастарото умение да прощава. Личеше си от пръв поглед. Търгашество правеше само с очите на другите, не прикривайки откритите черти на лицето си...

* * *

Тя ненадейно седна на дървената пейка. Това го обезпокои леко. Защо е уморена от сутринта? Жената наведе чело надолу и тогава той забеляза, че лицето ѝ е леко бледо. Плътните устни неуловимо изказваха напрежение. Озадачаваше го. Точно в този момент дойде автобусът и тя се изправи рязко от пейката. Мъжът замръзна и се провеси към гнездото на лястовиците. Там е топло и уютно. Така се беше безпокоил само за една-единствена жена – преди. Другите и до днес му носеха отегчение и безразличие. Не и тази.

Момичето със светлосините дрехи се олюля и се протегна към слънцето. Стори му се, че е завинаги. Тя припадна ненадейно. Самият той не забеляза как я прихвана и отнесе до себе си. Притисна я, без желание да я пусне някога. Странно усещане, което го накара за момент да полудее, както тогава. Искаше да види очите ѝ. Пак. Почувства я натежала и безжизнена. Нещо се случваше. Нещо ставаше и с него. Синевата приклепна, отиде си за малко, поругана и настроена срещу вселенските улици на мълчанието. Не можеше да избяга от тук. Вече не.

* * *

Щом се събудеше сутрин, жената имаше странния навик, да обтяга прибрано крака си нагоре и да застава в „свещ“. Запази това от времето, когато беше гимнастичка. Танците и ритъмът, в слепоочията и коленете ѝ, се появиха изведнъж. Усети някаква страст и болка по динамиката в ежедневието си. Липсваше ѝ точно това. И реши да танцува. Не беше толкова отдавана. При все тази отколешна мечта и се виждаше изначална и много истинска – само нейна и прилежно отлежала като старо тръпчиво червено вино. Тази сутрин не успя да направи гимнастика, нито да запали „свещта“. Пламъкът и не беше угаснал – просто се губеше, незнайно как и къде.

Отражението му червенееше в нечий други очи. Преди няколко дни припадна посред бял ден на автобусната спирка. Просто и призля като

отиваше на работа. Пребледня и се свлече. Видя го в просъница, точно когато падаше. Мургавият мъж протегна ръка към нея и я улови. Важно е къде пропадаме – преди да се свлечем завинаги в земята, преди да се ударим в камък или изядем ежегодния порцион попара сутрин.

Сякаш беше дете в ръцете му. Странно е това усещане за безтегловност, без угризения, доза съблазън или желание за провокация.

Лекарят препоръча да лежи и да си почива няколко дни – преди отново да поеме по прашните и мътни представи на ежедневието. Казаха ѝ, че не е нищо сериозно – просто леко неразположение и преумора. Напоследък работеше много. Отдаваше ѝ се да учи малките дечица на танци. Да протяга ръце към тях и да развива умението и чувството им за пластика, хармония, да обтяга мисълта им напред и нагоре и да доказва, всекидневно, че стремежът към красивото, в своите несъвършени форми, е най-кристален когото се развива ежеминутно. Кристални мисли в стъклени буркани обаче мразеше, както ненавиждаше и посредственото скудоумие и сговорчивост за свят и полет без мечти. Не можеш да затвориш мънисто в пластмасово шише. Ще изцъклиш лицето на дете по този начин. А тя обичаше децата. Надяваше се някой ден да има и свои.

Притегли завивките нагоре към голите си рамене и пак го видя. Едва ли подозираше за нейния среднощен бледосин танц, който искаше да му подари... Да танцува за него...

Мисълта и се изви и изписка. Мъртва не се е чувствала никога. И как може да е мъртъв човек с протегнатата десница пред себе си – към някого. Мъртвостта е прилеп с големи очи и присъщи белези на звероподобно същество. Страхуваше се от нещо тази сутрин. И пак се пренесе там... Необяснимо защо се изненада от погледа му – загрижен и невойнствен. Той не искаше да я превзема, както много други мъже. Не я накара да се чувства като скала в своя светлосин оттенък. Чудеше се как разбра всичко това... за секунди и в несвят. Човекът от спирката дойде и разцепи мълчанието, дивата самотност на цялата оскотяла мътност на всекидневието. Щом влезеше в залата за танци, тя се преобразяваше – превръща се в човек с облаци – с много големи облаци. Щастие е да учиш деца на своя усет за хармония и да им придаваш своето умение за висота. От високо и стремглаво не беше падала никога. Прилепнало приглади тъмносиния сатен на завивката. Сякаш небето беше върху ѝ. Нежно и уханно – като самата нея. Отдавна не беше лепила пощенски марки. И писма не беше писала. От онези старите в плик. Потърка слепоочия. Ако сега припадне – искаше той пак да е наблизо. Реши да се надигне от леглото и да направи опит да се успокои от снощните

видения, от „дрямката“, която я беше обзела и... от него. Мъжът от спирката, който я придърпа с невероятно съвършенство към себе си. Отдавна не беше й се случвало. Мъжете не са съвършено обаятелни винаги, но понякога ги обзема ангелът на съмнението, който ги кара да мислят и чувстват по друг начин. Така беше и онази сутрин. С него се случваше нещо. Усети, че го притегли към себе си – моментално. Измъчи го за момент и после му се подари с припадък. Не мислеше, че ще стане точно така. Плъзна се в ръцете му. Не, не беше умишлено – призля и. Умората, сънят, бледосиният нюанс на утринта и зловещата мисъл за смъртта. Просто всичко премина като изневиделица. Да издъхнеш рано сутрин. Завинаги да се спусне вечерта на живота ти. Глупости. Рязко се изправи. Леко и причерня. Него го нямаше наоколо. Започна да й липсва – изведнъж. Като в просъница го усети. Пак и пак. Сипа кафето в чашата. Отвърза халата си и реши да си вземе първо душ. Струйката на мисълта и потече отново към спирката. Към същия онзи момент. Стъпалата и косите й сякаш се сляха в един триъгълник, облъчен от микроскопичната течност на безцветната вода. И споменът за него отново я блъсна в зелените плочки на банята. Спря рязко кранчето на душа. И прекрачи оттатък – в своя прагматизъм и невежество. Трябваше да върви на работа.

Желаше го повече от всякога. Макар че децата, които учеше да танцуват, не могат да се нарекат „работа“, както и движението с ръце нагоре, както и любовта, припадъкът, умозрителността, вакуумът, лицето му, лицето ми, пясъкът, стриването на оголеното съществуване и по-тайностите, които ще прозрем някой ден. Прекаляваше тази сутрин. Всъщност утре трябваше да се появи в клуба за танци – не днес.

Господи, пропускаше нещо, вероятно, в този момент. Затвори очи и си представи обраните градини преди обед, обречените кокичета от детството и светлото в очите му. Пак го видя. Дали ще го познае, ако го срещне на улицата, в автобуса, на спирката... Просто искаше да стои до нея, на онази дървена пейка. Нищо повече. Невъзможности и дилеми, които щяха да я отведат в черните дупки на най-голямото безвремие – предположението. Трябваше да почака до другата сутрин и да разбере дали пропуска нещо и защо.

* * *

Смело връхлита синевата връз мен. Сенки се гърчат по края. Губя се в теб, гоня се в себе си. Мимолетност и гняв неприсъщ ме извежда от топлото. Влизам връз теб и в теб. Със стон се разлиствам на много

милиони и сини морета. Многомилионна синева. Смуцавам съня си. Бам-бим-бам. Звънчета добавят камбани. Сричам. Зова. Изпреварвам самото присъствие. Нима се изплаших. От теб, синева!

* * *

Беше забравила да загаси осветлението в залата за танци. Направи рязък завой по коридора. Завоите на мисълта бяха същите – динамични и ненадежни като самата нея. Приключи и този отрязък време от седмицата. Купищата деца спяха някъде в прегръдките на майките си, а музиката от деня им носеше сладък покой и мисъл за новия танц. За момент застана срещу дървената успоредка в залата и ѝ се прииска да се позабави още малко. Повдигна крака си в шпиз върху успоредката срещу и, както беше облечена за тръгване. Приличаше на Андерсеновата танцьорка, само че със сърце и без своя оловен войник. Каква лъжа са приказките – алегория за хора, които имат нужда някой да им съдъвче обяда. Погледна се в огледалото и някак се хареса. Стойката, излъчването ѝ, миглите, мислите, силните му ръце през ханша...

Деколтетото ѝ и дамгосаната същност на човек и войник с лице се изкривиха отново. Натрапчиви мисли. Прилекна леко и изправи ръката си нагоре – високо. Китката се изви и придоби завършек като булчинското цвете върху тортата. Главата издаде назад. С другата ръка се държеше за успоредката. Кракът извисено довършваше цялата случайност на ситуацията. Искаше да го постави върху рамото му, да се спусне към него и да го наблюдава, докато заспива. А после коляното ѝ да увисва леко върху корема му. Танцуването е като дъба привечер – разлистен, разпъпен и междуметен от мълнията на желанията. Денят понякога е плашещ, а вечерите носят припадъци, мисли и волности.

Тихо е и уютно, напарцалено, любовно...

Изведнъж съзря сянка в дъното на залата. Беше на малко момче. Вероятно е някой от учениците ѝ, който търсеше нещо забравено. Детето, на около седем години, застана на двете стъпала и замаха на някого навън. Тя се усмихна. Има задкулисна игра в забравените вещи – може би връщане, обръщане на опаки на мускулите на гърба, ръцете и краката, които ни водят към старите места, истинските помисли и незабравеното минало. Детето продължаваше да маха на някого отвън. Жената се усети, че стои все още с единия крак върху гредата, а с другия е стъпила на пода. Точно срещу нея огледалото доброжелателно правеше поклон и съблюдаваше земята от висотата на своето съвършенство. Синевата я привличаше, облъчваше я и ѝ създаваше настроение на пук на порядъка,

който щеше да изнемогне и да се скъса след малко.

Мъжът вече беше влязъл в залата за танци. Лицето му се омрачи от полуугасналото осветление, което все повече и повече намаляваше. Имаше чувството, че ще настъпи непрогледна тъмнина и рояк от сънища ще излезе на видно като пчели от кошер. Беше същият, от автобусната спирка, който се появи изневиделица и скъса завесата и булото на Майя на две. Обувката му леко изскърца върху пода. Шантави мисли и дръзки представи го обхванаха ненадейно. Облечен с яке на кръпки, изглеждаше леко слисан и видимо доволен от гледката. Сякаш се подготвяше да я гушне отново. Танцьорката в шпиц провесваше разкроената си пола, и някак разперваше широките ръкави на блузата си в полет. Стана му приятно, че успя да я смути и накара да застине съвсем в непривичната поза.

Капещ парафин изстиваше, втечняваше се, зейваше и се връщаше на мястото си. Синевата се свлече до нивото на хоризонта. Танцьорката уголемяваше същността на оловния войник и го дивеше.

Андерсен е лъжец. Мъжът в залата нямаше нужда да обяснява присъствието си. Нито да изгаря в непосилни и бавни огньовете. Истината просто се случваше, без измисленост. Синът му го дръпна леко за ръката и го попита:

- Тате, намерихме ли я?
- Да.

КРАЙ

© Диана Иванова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9796>]